

Det, der bliver.

Herrens Ord bliver evindeligt.
(1. Pet. 1, 24.)

Skammer mig ikke.

Thi jeg skammer mig ikke ved Evangeliet thi det er en Guds Kraft til Frelse for hver den, som tror, baade for Jøde først og for Græker (Rom. 1, 16).

Budskabet om Frelse ved Tro paa Jesus Kristus var allerede paa den Tid, da Paulus skrev sit Brev til Menigheden i Rom, bleven kendt ret og slet som „Evangeliet“, det gladelige Budskab.

Paulus skriver her i Indledning til sit Brev til Menigheden i Rom, at han skammer sig ikke ved „Evangeliet“.

Var der da Grund til at skamme sig ved det? Visselig ikke! Men der var sikkert Fristelse nok dertil, ikke mindst for en Mand som Paulus — født som Jøde, opdraget som Farisæer, stod paa sin Tids Lærdoms Højde, begavet som faa romerske Borgere.

Men Paulus havde oplevet noget, som havde ham over ethvert Hensyn til sine Landsmænds Omdømme og Verdens Stormænds Mening — han havde oplevet, at Evangeliet var en Guds Kraft til Frelse.

En Kraft til Frelse havde Verden forgæves forud søgt efter. Jøderne havde Guds Ord, der viste fremad imod Kristus som en saadan Kraft, men de ledende iblandt dem paa den Tid havde sat Egenretfærdighed i Stedet, sin Omsvendelse, Grækerne havde som Verdens mest oplyste Folk søgt om sliq Kraft gennem deres filosofiske Systemer. Alt forgæves.

Nu havde Paulus fundet denne underlige Kraft — Evangeliet — og saa kunde hele Verden sige, hvad de vilde, han skammede sig ikke ved at vandre omkring i Verden for at forkynde det.

Det er dette simple, ligefremme Forhold til Evangeliet, Verden til enhver Tid trænger til, og enhver, der har erfaret, at Evangeliet er en Guds Kraft til Frelse, den enfoldigste saa vel som den mest begavede, lærde og oplyste, kan ved samme Guds Kraft indtage et saadant Forhold til Evangeliet.

Men det var netop her, det kneb for Peter, da man i Ægyptens Gaard pegede paa ham og sagde: Han er een af dem, der var med ham. Han skammede sig, han fattedes Mod til at sige: Jo, det er rigtig, jeg er een af dem.

Peter fik siden gennem Anger og Tro dette Mod, siden skammede han sig ikke ved sin Herre eller Evangeliet om Frelse gennem Tro paa ham.

Det er selve den kristne Bekendelses Kærne: At være bekendt, naar og hvor som helst er Kristen færdig, at han eller hun er een af dem, der helt hører Herren og hans Sag i Verden til, ikke at skamme sig ved Evangeliet og dets Forkyndelse, hvad Omgivelserne end mener derom.

Kan du sige mere, godt og vel, men ellers dette ene: Jeg skammer mig ikke ved Evangeliet, thi det er en Guds Kraft til Frelse.

Og gennem nitten Hundrede Aar er det jo bevist, at det ikke er for udvalgte, men for hver, som tror, „for Jøde først og for Græker“, d. v. s. for Jøde og Hedning.

Striden for Freden. Af H. P. Hansen.

Under denne Overskrift har Redaktøren af „Den indre Missions Tidende“ i Danmark, Pastor N. B. H i n d h e d e, udsendt en lille Bjæse, hvori han tager flere af Tidens Spørgsmaal op til Drøftelse, navnlig Spørgsmaalet om Menighedens Stilling til den moderne Bibelkritik.

Dette Spørgsmaal har jo for øvrigt været aktuelt i en Aar-række og i Danmarks Naboland mod Nord ført til et radikalt Skridt fra Menighedens Side. Krisen blev her akut, da Regeringen ansatte den yderliggende moderne Teolog Dr. Ordning til Professor ved Kristiania Universitet. Det havde som bekendt til Følge, at troende Mænd traadte sammen og under megen Kamp og Bøn skred til Oprettelsen af en fri Præsteskole, Menighedsfakultetet, en Institution, der har været til stor Velsignelse for norsk Kirkeliv. Den er som det lille Sennepskorn vokset til et stort Træ og har alt bragt Landet en Skare af dygtige Præster.

Denne Institution har nylig fejret sit Tiaars Jubilæum ved hvilken Lejlighed Formanden Pastor Vangsten med Rette fremhævede, at Udviklingen egentlig var gaaet en naturstridig Vej, idet de gammeltrøende, de, som holdt fast paa Menighedens gamle Tro, havde maattet rykke ud og danne den ny Præsteskole, medens de moderne Folk bredte sig paa de gamle Pladser. Det naturlige havde været, at de, som bragte det ny, ogsaa selv havde begyndt det paa sin Grund. Det viste sig, at da Menigheden i retfærdig Harm og i Tillid til Herren tog fat, saa jævne han Vejene: De fornødne Pengemidler kom ind, de rette Præstelarere viste sig at være at faa. Selv det vanskelige Punkt med Eksaminensretten blev klaret, idet Menighedsfakultetet fik lige Ret med Universitetet til at holde Eksamen.

„Det var noget i denne Retning, vi skulde have,“ skriver Pastor Hindhede i sin Pjese, en uafhængig Eksaminationskommission med Frihed for de teologiske Studenter til at hente deres Kundskaber, hvor de vilde og kunde“.

Disse Tanker er for øvrigt fremme i Brevvekslingen mellem Otto Møller og Skat Rørdam. Men de mener, at Professorerne aldrig gaar ind paa det; for nogle af dem vilde saa ingen Tilhørere faa, nemlig naar Studenter ikke skulde eksamineres af dem og ikke længere var nødt til at kende deres Tanker og ride deres Kæphest.

I Tyskland var det den gamle Pastor v. Bodelschwing, der brød Vej. Det var Præstenoden, som havde grebet ham, Spørgsmaalet: Hvorfra skal Menigheden faa de rette Præster. I en Alder, da de fleste gaar paa Aftægt, optog denne gamle Kæmpe den hedeste Strid mod den moderne Teologi og Bibelkritik. Den gamle Helt naaede at faa oprettet i „Bethel“ en „Teologisk Skole“, hvor unge Teologer kunde faa Vejledning i de forskellige Lærefag, og denne Skole virker endnu som et lille Sennepskorn midt i Fralfaldet ved de tyske Universiteter.

Man skulde jo tro, at det maatte ligge nær for nogle af de kirkelige Retninger i Danmark at arbejde hen til Indførelse af en lignende Reform, ikke mindst for Grundtvigianerne, om de ellers har bevaret Fædreens Sans for Frihed i aandelige Spørgsmaal og Kærligheden til den frie Skole.

Men naar man i Norge arbejder for en Sag, selv om det koster Kamp og brodne Pander, nøjes man i Danmark, i det mindste for et længere Stykke Tid med at tale om Sagen — vi kender jo nok vore Landsmænd — men det kunde jo hælde, at Ordene en Gang kunde blive omsat til Virkelighed, og et gladeligt Tidens Tegn er det da at se en Mand som Pastor Hindhede raabe Vagt i Gevær, klart at paavise Farerne og mane til Handling.

Det er en kendt Sag, stadfæstet baade af Historien og nu af Erfaringen fra mange Lande, skriver Forf., at den rationaliserende Forkyndelse nok til en Tid kan samle Folk, navnlig saa længe man ikke er bleven ret klar over Prædikantens Standpunkt. Det maa nemlig foreka-

stes mangen rationalistisk Præst baade i ældre og nyere Tid, at han ikke omgaas helt redeligt med Begreberne. Han bruger ofte de gamle, kendte Udtryk, men lægger sine egne Meninger ind i dem.

Efter en kortere Tids Forløb tommes Kirkerne; saaledes er det næsten altid gaaet. Sagen er den: Folk vil have sikker Besked. Den Dag, da en Prædikant ikke længere kan sige: Der staar skrevet, den Dag, da han ikke længere træder frem med „Trods paa dine Ord,“ da kan han for Resten godt lukke.

Lad Teologien ved vort Universitet, hedder det videre, end være nok saa dygtig og meget velvillig. Dersom den ikke kan dygtiggøre Blomsten af vor Ungdom, vort dyreste Eje, til Hyrdageringen, til Evangelister og Lærere, dersom vi finder, at den i Stedet svækker deres Vidnekraft, ja undertiden meget mere, saa nødes vi til at protestere. Det er et saa overmaade vigtigt Punkt, at alle Hensyn maa vige. Vi kan ikke andet, og vi kan slet ikke nøjes med dette, at nogle af disse unge siden bliver hjulpet til Rette ude i det praktiske Liv.

Det er Toner, der vel nok har været hørt før hjemme i det gamle Land, men de lyder her klarere og skarpere end tidligere. „Hvad jeg har skrevet om denne Sag, er Resultatet af mange Aars omhyggelige Overvejelser“, skriver Forfatteren. Og det skal heller ikke overses, at navnlig indre Mission med sit Artiumskursus og sin Latinsko-le er i saa Henseende for sit Vedkommende set godt forberedt til at tage et Skridt videre i samme Retning og medvirke til Oprettelsen af et Menighedsfakultet. Og der er heller næppe Tvivl om, at hvis dens Bestyrelse og flavnlig Præsterne inden for denne med Alvor og Kraft vilde tage Sagen op, saa vilde den finde et samlet Lægfolk paa sin Side.

Det troende Lægfolk har alle Dage staaet med dybt rodfæstet Mistillid overfor Københavns Universitet og sandelig ikke uden Grund, og det vilde sikkert uden Tøven og Vaklen lægge Skulder til Dannelsen af et Menighedsfakultet, om Præsterne vilde gaa foran.

Om de vilde, skulde de sikkert gøre den samme Erfaring, som hine Præster, der bærende Pagtens Ark først satte deres Fødder i Jordanfloden, at dens Vand løftede sig som en Mur til begge Sider, saa Israels Menighed trygt kunde følge og sikkert naa Bredden paa den anden Side.

Men det er i alle Tilfælde et gladeligt Tidens Tegn, at Kravet om et Værn for de unge Teologer mod Bibelkritiken er bleven saa uforbeholdt frem-sat.

Saa bliver der vel ogsaa Raad for at faa det opfyldt.

Bolshevismens Svanesang. (Efter „Jyllands Posten“.)

Det er ikke saa mærkeligt, at Lenin slaar ind paa en ny Taktik og søger Forstaaelse med Arbejderpartierne, ja endog med Bourgeoisiet. Han har nemlig ingen anden Udvej til at redde Skindet. Bolshevismen synger paa sit sidste Vers baade militært og økonomisk, og saafremt Lenin ikke kan skaffe sig en bredere Basis for sin Regering og derigennem blive anerkendt af Entente-Magterne, er hans Liv ikke et Skud Krudt værd.

Man har i de Kredse, der bruger Bolshevismen til at hyppe egne Kartofler — og saadanne Kredse findes saavel her hjemme som i Tyskland — gjort et stort Nummer ud af Lenins øde Hær. Den blev talt i Millioner, og Disciplin og Udrustning var saa mønsterværdig som i nogen Entente-Hær. Der var virkelig overhængende Fare for, at Europa skulde blive oversvømmet af Lenins røde Garde, og derfor gjaldt det om — at holde paa Ministeriet Zahle og gi-

ve Tyskland en læmpelig Fred. og Bolshevisme-Forskrækkelsen havde Held til at forvirre adskillige ellers fornuftige Folk. Selv Konferencen i Paris begyndte at se rødt. Det er i saa Henseende tilstrækkeligt at minde om det latterlige Paafund om Prinses-Konferencen.

Bolshevikerne søger imidlertid selv for, at den europæiske Offentlighed faar et mere ædrueligt Indtryk. De militære Beretninger fra Fronterne giver god Besked om deres Magtstilling. Ententen har ganske vist maattet rømme Odessa, fordi „Forsyningen med Levnedsmidler var vanskelig“, og Arkan-gelsk-Fronten har været truet, fordi der ikke var sørget for de fornødne Forstærkninger, men det var ogsaa meget minimale Styrker, der var anbragt begge Steder. Paa alle de øvrige Fronter har Bolshevikerne i den sidste Tid faaet Prygl efter Noder, og Nederlagene giver et Indblik i deres miserable Situation. Længst mod Øst har den antibolshevikiske Hær under Admiral Kolchok tilføjet den røde Hær et stort Nederlag, ved hvilket der blev taget 25,000 Fanger og et større Antal Kanoner og Maskingeværer. Oren-burg-Kosakkernes Hetman, General Dutov, udtaler herefter, at senest i August vil han være i Moskow. Don-Kosakkerne under Denikin har ligeledes gjort Frem-skrudt, og baade Østersø- og Arkan-gelsk-Fronten er bleven skudt frem. Paa Vestfronten har Ukrainerne gjort et større Kup, idet de har tilbageerobret Kiev og samtidig taget en hel Bolshe-vik-Hær til Fange. 1. Bolshevik-Hær meldte sig ved den ukrainske Front for at overgive sig i et Antal af 20,000 Mand med 35 Kanoner og 200 Maskingeværer. En Del af Hæren kæmper allerede i Ukrainernes Rækker mod Bolshevikerne. Og endelig har Polakkerne aabnet en større Offensiv, der allerede har sat dem i Besiddelse af de omstridte By-er Vilna og Baranovitski og dermed Hovedvejen til Moskow. Ved denne Lejlighed tog de en Mængde Fanger og et vældigt Materi-el særlig af Jernbanevogne og Lokomotiver. Naar først General Hallers polske Hær er overført fra Frankrig og er bleven forsynet med tilstrækkeligt Materi-ale til en stor Offensiv vil Kremt være et alt andet end sikkert Sted for Lenin og hans Blodhund.

Der kunde have været sparet meget russisk Blod, om Bolshe-vismen og dens Kreaturer fra første Færd var bleven behandlet efter Fortjeneste. Hvem husker ikke danske Socialistfore-eres Lovprisning af Bolshevismen som en ny Religion — indstiftet af Kejser Wilhelm og den altskye Gud. Sandheden er jo nemlig denne, at Bolshevismen blev startet som en tysk Organi-sation, hvis Hovedformaal var at tjene Tysklands Sag ved at faa Rusland over paa Centralmagter-nes Side eller i hvert Fald sætte den russiske Hær ud af Spillet. Naar Bolshevismen ribbes for alle Fraser, bliver der ikke andet tilbage end det altskye Fir-maskilt. Forsaa vidt var det meget betegnende, at Lenin blev smuglet ind i Rusland i en plomberet tysk Jerbanevogn, og at han og hele det Kobbel af tyske Jøder, der ager Bolshevik-Førere, siden trofaste har arbejdet for det tyske Fædreland. At Bøden ogsaa myrder og terroriserer det borgerlige Rusland, er ikke blot i Overensstemmelse med tyske Interesser og Ordre, men tjener tillige til at konsolidere Føderne. Lenins saakaldte sociale Program er kun Camou-flage, og det har jo forøvrigt forlængst spillet fallit, eftersom Bolshevismen har kørt hele Maskineriet i Staa. Ruslands Pro-duktion indskrænker sig bogstaveligt talt til værdiløse Penge-sedler.

De røde Hæres Nederlag indleder Bolshevismens Svanesang. I følge Lenins egne Blade tæller Hæren ca 400,000 Mand, hvoraf den største Del kun følger med, saa længe Maskingeværene i Ryggen paa dem betjenes af Kiese-re. Den 1. Bolshevikhærs O-vergivelse er et betegnende Eks-empel. Og der er mange Eksem-pler paa, at store Afdelinger har myrdet deres Befalingsmand og kinesiske Spioner og er gaaet over til Fjenden. I saa Henseende kommer det kun an paa, at Modstanderen kan beskytte dem mod Lenins frygtelige Hævn, og derfor er det meget uklogt af de Allierede, at de har rømmet Odessa. Lloyd Georges og Wil-sons vigende Politik overfor de russiske Banditter har i det Hele taget været Ententen en dyr Spas. Og det lader ikke til, at man har lært synderligt af Begivenhederne. Ellers vilde der vel end ikke være bleven talt om at forsyne Bolshevik-Rusland med Levnedsmidler.

Naar Bolshevismen synger paa sit sidste Vers i Rusland, er det indlysende, at den heller ikke har langt igen i Ungarn og Ba-ryen, hvor der er gjort Forsøg paa at omplante den. Den un-garske Bolshevik-Revolution var jo i det hele taget en stor Mis-forstaaelse. Den fantastiske Grev Karolyi følte sig i den Grad skuffet over Ententens Holdning overfor Ungarn, at han kastede Tøjlerne fra sig, og Lenins un-garske Elever behøvede blot at gribe dem. Bela Kun bad Lenin „komme til Telegrafapparatet“, og der blev straks lagt store Planer om Proletariatets Erobring af Verden. Men det blev ved Fri-heden for Tyve og Mordere. En Mængde Borgerlige blev arre-steret som Gidsler, og Bela Kun truede med at udrydde Bourgeoisiet. Konferencen i Paris sendte imidlertid General Smuts til Budapest for at forhandle med Bolshevik-Regernigen. Hvad der er kommen ud af denne For-handling, staar ikke klart, men naar Bela Kun er bleven med-gørlig, skyldes det dog næppe saa meget General Smuts som de rumænske og czechoslovakiske Hære. Disse Hære har begyndt en almindelig Fremrykning i Ungarn, og da de røde Hære smider Geværerne og løber deres Vej, vil det snart være for-bi med Rædselsregimentet. I Be-vidstheden herom har den bol-shevikiske Regering anmodet En-tenten om at møde, idet den erklærer sig villig til at fortrække, og dermed synes det at være forbi med den tidligere Renova-tionskusk Bela Kuns Slaraffen-liv. Han har samtidig bedt Ruma-nien om Vaabenstilstand.

Det viser sig som ofte før, at det eneste, den Slags Røverpæk har Respekt for, er den korpor-lige Magt. Rumænerne og Czekoslovakierne kan kujonere de un-garske Bolsheviker, ligesom Polakkerne og Ukrainerne gør Kaal paa de russiske. Og hvis der havde været et Mandfolk i Tysklands Regering, vilde det ogsaa forlængst have været for-bi med den spartakistiske Beva-gelse. Men Tilstanden er ligefrem paradisk. Nu er det Uger siden, at Rigsregeringen besluttede at befri Munchen fra Banditternes Regimenter, og der blev trukket Regeringstropper sammen fra hele Riget. Men i Stedet for reso-lut Handling har den bayerske Ministerpresident, Socialisten Hoffmann begyndt at forhandle med de spartakistiske Førere, og naturligvis er Resultatet, at Op-rørerne rejser Hovedet andre Ste-der i Riget. Denne Forhandling er fuldkommen taabelig efter de Erfaringer der er gjort men den dokumenterer paany, at socialist-iske Regeringer ikke kan be-skytte lovlige Borgere mod Forbrydere. Derfor kan man for saa vidt forstaa, at adskilli-gue monarkistiske Officerer spiller under Dække med Spartakister-ne. Der finder de dog en vis Konsekvens, selv om det er Gal-skabens, medens Regeringen er blottet for Rygrad. Og det bliver heller ikke godt i Tyskland, for de nuværende Magthavere er fejet til Side. Men hvornaar det end sker, er Bolshevismen færdig.

„Vinegar-Bees“.

Landbrugsministeriet har ud-stedt en Advarsel imod Brugen af en ny Slags Gær, der nylig er blevet stærkt averteret rundt om i Landet som et Produkt af noget, der kaldes „Vinegar Bees“. Ministeriets Afdeling for Landbrugs kemi har nylig givet dette Produkt en gennemgaaende Undersøgelse og er kommet til det Resultat, at den ny Slags Gær kun er af tvivlsom Værdi ved Hjemmebagning og andet Husbrug, og at Prisen, der forlanges, er langt højere end hvad Varen er værd.

Landbrugskemikerne tog fat paa denne Sag, fordi mange Hus-mødre fra Landets forskellige Egne skrev derind og spurgte, om dette ny Gær virkelig var saa storartet, som det blev averteret at være. Man kunde saaledes læse i Avertissementerne, at naar man bare blandede Vinegar Bees med Vand og Molasses eller Sukker, saa vilde det danne en ud-mærket Vin eller Eddike efter-som enhver selv ønskede det. Det blev ogsaa averteret som et Hel-bredsmiddel i Tilfælde af Gigt eller Nyresygdum.

Ministeriet raader bestemt enhver Husmoder til vedblivende at benytte den gode gammel-dags Gær eller Yeast og til ikke at prøve paa at lave kunstig Vin eller Eddike med Vinegar Bees. Den almindelige Yeast er et rent og sundt Produkt og er langt billigere end den ny Slags.

Der er en Moral heri, som enhver Farmer og Husmoder ikke bør glemme: Benyt Dem af alle de Rettigheder og Hjælpemidler, som Regeringsdepartementerne med Glæde stiller til Deres Raadighed. Vi hjælper alle med til at holde disse Departementer gaaende, og enhver af os har derfor allerede betalt for, denne Hjælp. Saa naar der er noget De er i Tvivl om, skal De blot skrive til Landbrugsministeriet eller til Landbrugskonsulenten eller til det Regeringsdepartement, som Sagen nærmest berører, og De vil hurtigt modtage et høf-ligt og ærligt Svar.

Lidt om Høreapparater.

Ørelæge Carl Mailand, der er bekendt for den Interesse, hvor-med han omfatter alt, hvad der angaar Tunghøresagen her i Landet, og som bl. A. er Sjæ-len i den Kommission, der for nylig er nedsat til Ordning af tunghøre Skolebørns Undervisning, har i „Dansk oto-laryngolo-gisk Selskab holdt et Foredrag med Demonstrationer om de mange forskellige Slags Høre-apparater af gammel og ny Kon-struktion, der er i Handelen. Det er nemlig ikke blot den Tunghøre, der staar desorienteret over for den brogede Mangfoldighed paa dette Omraade, men ogsaa Lægerne, selv Specialisterne i Øresygdomme, er i Almindelighed blottet for nærmere Kend-skab til disse for de Tunghøre ret vigtige Apparater. Paa ingen af de Kliniker eller Hospi-taler, hvor Lægen har søgt sin Uddannelse, vil han have set eller hørt noget om Høreappara-ter, og Lærebogernes Oplysninger paa dette Felt er faa og mangel-fulde.

Derfor maa Lægerne som oftest henvise Patienterne til en Forhandler af Høreapparater og overlader Patienten og ham Resten. Dette finder Ørelæge Mailand med Rette er uheldigt, da man som Regel kan gaa ud fra, at Forhandlerens Interesse for Patienten væsentlig er pekuniær Natur; Mailand mener, at det vilde være af Betydning, om man gennem en Diskussion om disse Forhold kunde finde en Løsning, der kunde føre bort fra det gamle Uværdige, at man overlader Patienten til en Forhandler paa et Omraade, hvor Patienten netop trænger til en upartisk Vejledning.

Ørelæge Mailand har personlig undersøgt alle de Høreappa-rater for Tunghøre, han har kun-net faa fat i. Desuden har han gennemgaaet Litteraturen og For-handlernes Kataloger og Brochu-